

Tittel: Emosjonell berg-og-dalbane

Ingress: Triers komplekse kjærlighetsepos berører også fra teaterscenen.

”Breaking the Waves”

Teaterversjon av: Vivian Nielsen

Regi: Line Rosvoll

Med bl.a: Nina Ellen Ødegård, Dennis Storhøi, Trine Wenberg Svensen, Mads Henning Jørgensen, Duc Mai-The

Oslo Nye Teater, Centralteatret

For 11 år siden skapte Lars von Triers ”Breaking the Waves” heftige reaksjoner blant både fagfolk og publikum. Filmen brøt totalt med tidsånden og filmtendensene på midten av 90-tallet. I dag derimot er temaer som tro, mystikk, kjærlighet, godhet og moral langt mer stuerene i både kunsten og samfunnet. Kjærlighetseposet om Bess og Jan har med andre ord et helt annet bakgrunnsteppe i dag enn for 11 år siden, og oppleves også derfor på andre måter av publikum.

Det er modig av Oslo Nye Teater å ta tak i denne sterke og komplekse historien. Ikke fordi det en gang er laget film av den, det er forholdsvis vanlig praksis, men fordi filmen ble en internasjonal sensasjon og fremdeles står som selveste bildet på skiftet i tidsånden på slutten av 90-tallet.

Historien er også en utfordring i seg selv på grunn av sin kompleksitet. Melodramaet, myten, eposet og eventyret blandes og fortelles realistisk. Og det er kanskje det siste, den realistiske rammen, som forleder mest. For hvordan skal vi egentlig forstå dette dramaet? Spørsmålet kan selv i dag være grobunn for lange diskusjoner og utgreiinger.

Regissør Rosvoll har på en fin måte klart å ta vare på lagene i historien. Det åpnes for at forestillingen kan oppleves og leses på mange nivå – fra de store metafysiske og eksistensielle spørsmålene til det psykologiske, emosjonelle og mellommenneskelige. I dette mylderet av lag makter ensemblet på imponerende vis å holde spillet godt plantet på jorden. Spesielt samspillet mellom Ødegård og Storhøi (som spiller hennes mann Jan) overbeviser.

Tross mangfold så er det en ting ved forestillingen som dominerer, og det er Bess’ og hennes mange og store følelser. Mest av alt bør man vel bare la seg rive med i denne kvinnens kamp. Kamp for sin egen psykiske helse, kamp for sin kjærlighet og kamp mot et følelseskaldt og sterkt religiøst samfunn. Ødegård tolker og spiller rollen som en ekte melodramatisk heltinne. Hun gir alt og setter følelsene i sving hos sitt publikum.

Rekordmange røde øyne var å se i foajeen etter forestillingen – sjelden gråter så mange kvinner og menn på teater.